

Sygn. akt IX Ka 1028/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 września 2013 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Bogna Kuczyńska (spr.)

Sędziowie: SO Adam Kabziński

SO Marcin Chałoński

Protokolant: st.sekr.sądowy Iwona Stefańska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Kielcach Jerzego Kraski

po rozpoznaniu w dniu 27 września 2013 roku

sprawy K. R.

oskarżonego o przestępstwo z art.209 § 1 kk, art.209 § 1 kk w zw. z art.64 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Jędrzejowie VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą we Włoszczowie

z dnia 7 marca 2013 roku sygn. akt VII K 61/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że jako datę końcową przypisanego w pkt II czynu z art. 209 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk ustala 30 sierpnia 2012 r;

II. w pozostałym zakresie utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

III. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za II instancję.

Sygn. akt. IX Ka 1028/13

UZASADNIENIE

K. R. został oskarżony o to, że:

I. w okresie od 14 grudnia 2007 r. do 20 września 2010 r. w miejscowości J., gm. K. , woj. (...), uporczywie uchylał się od ciężącego na nim z mocy ustawy i wyroku Sądu Rejonowego w Radomsku , sygn. akt IIIRC 608/ 00, z dnia 29. 11. 2000 r. obowiązku lożenia na utrzymanie swojego nieletniego syna P. R. przez co naraził go na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych

tj. o przestępstwo z art. 209 § 1 kk

II. w okresie od 18 października 2011 r. do 21 września 2102 r. w miejscowości J., gm. K. , woj. (...), uporczywie uchylał się od ciężącego na nim z mocy ustawy i wyroku Sądu Rejonowego w Radomsku , sygn. akt IIIRC 608/ 00, z dnia 29. 11. 2000 r. obowiązku lożenia na utrzymanie swojego nieletniego syna P. R. przez co naraził go na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia w okresie od 17. 02. 2011 r. do 17. 10. 2011 r. kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności naumyślne przestępstwo

podobne, orzeczonej wobec niego prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego we Włoszczowie sygn. akt IIK 835/ 07, z dnia 25. 02. 2008 r.

tj. o przestępstwo z art. 209 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk.

Wyrokiem z 7 marca 2013 r. Sąd Rejonowy w Jędrzejowie uznał oskarżonego K. R. za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie I aktu oskarżenia czynu, stanowiącego występki z art. 209 § 1 kk i za to na mocy tego przepisu wymierzył mu karę 1(jednego) roku pozbawienia wolności.

- uznał oskarżonego K. R. za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie II (drugim) aktu oskarżenia czynu, stanowiącego występki z art. 209 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za to na mocy art. 209 § 1 kk wymierzył mu karę 1(jednego) roku pozbawienia wolności.

- na podstawie art. 85 kk, art. 86 § 1 kk wymierzone oskarżonemu w punktach I i II wyroku kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył mu karę łączną 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, a na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolnił oskarżonego w całości od zapłaty kosztów sądowych, którymi obciążył Skarb Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł oskarżony K. R.. Wprawdzie oskarżony nie sprecyzował zarzutów apelacji, ale z jej treści wnosić trzeba, że skarży wyrok w całości. Z apelacji wynika, że oskarżony kwestionuje dokonane przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne polegające na przyjęciu, że dopuścił się przypisanych mu czynów, chociaż zgromadzone w sprawie dowody na takie ustalenia nie pozwalają. Skarżący nie sformułował wniosku apelacji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja skutkowałą zmianą zaskarżonego wyroku.

W toku prawidłowo przeprowadzonego przewodu sądowego Sąd Rejonowy zgromadził wszystkie dowody niezbędne dla rozstrzygnięcia. Dowody te ocenił zgodnie z wymogami określonymi w art. 7 kpk a swoje stanowisko należycie umotywował w pisemnym uzasadnieniu wyroku. Wskazał w nim, którym dowodom dał wiarę i dlaczego, a którym – i na jakiej podstawie – cech wiarygodności odmówił.

W świetle zgromadzonych dowodów nie budzi wątpliwości, że oskarżony nie płacił alimentów na rzecz swojego syna P. . Zważyć trzeba, że alimenty te nie były wysokie- wynosiły 140 zł miesięcznie. W apelacji oskarżony podnosi, że żyje w ubóstwie, ale, jak sam wyjaśnił, pracuje dorywczo jako pracownik fizyczny uzyskując miesięcznie 600-1000 zł. Znamienne, że oskarżony w ogóle nie płacił alimentów na rzecz syna, nawet w niewielkiej części, choćby symbolicznej. Nie przekonuje argument apelacji, że to iż oskarżony nie płaci alimentów nie przeszkodziło jego synowi P. w ukończeniu szkoły i podjęciu pracy. Przypomnieć bowiem należy, że fakt niepłacenia alimentów przez oskarżonego zmusił jego syna do korzystania z Funduszu Alimentacyjnego, z którego otrzymywał co miesiąc 140 zł. Jeżeli skarżący powołuje się na trudności ze znalezieniem pracy, to zauważyć trzeba, iż oskarżony był zarejestrowany w Powiatowym Urzędzie Pracy we W. tylko w okresach 21. I. 2008 r. – 30 . 03. 2008 r. i 17. 03. 2009 r. – 16. 07. 2009 r. i za każdym razem został wyrejestrowany z powodu nie zgłoszenia się do urzędu w wyznaczonym terminie. Sąd Rejonowy słusznie odnotował, że cały ciężar utrzymania P. R. spoczywał na jego matce.

W swoich rozważaniach Sąd Rejonowy uwzględnił informację z Gminnego Ośrodka Pomocy (...) w K. z 18. 02. 2013 r (k. 87), jednak nie wywiódł z niego wniosków co do okresu niealimentacji. Z pisma tego wynika bowiem, że P. R. utracił prawo do świadczenia alimentacyjnego od 1. 09. 2012 r. W związku z tym nie można było oskarżonemu przypisać popełnienia przestępstwa niealimentacji po 31. 08. 2013 r. Poza tą zmianą Sąd Okręgowy podzielił ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Rejonowy i kwalifikację prawną przypisanych oskarżonemu czynów.

Wymierzając oskarżonemu kary za poszczególne przestępstwa Sąd Rejonowy uwzględnił i należycie rozważył wszystkie istotne okoliczności.

Jak słusznie zauważył Sąd Rejonowy oskarżony nie podjął próby zmiany swojego postępowania nawet po odbyciu kary pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 209 § 1 kk. Oskarżony był wielokrotnie karany za takie przestępstwa a orzekane kary nie wpłynęły na jego zachowanie. Skrócenie okresu, w jakim oskarżony dopuścił się czynu przypisanego w pkt. II nie wpłynęło w sposób znaczący na wymiar kary.

Wymierzonych oskarżonemu kar nie można uznać za rażąco surowe. Zostały one dostosowane do stopnia jego zawinienia i szkodliwości społecznej jego czynów. Również kara łączna orzeczona przy zastosowaniu zasady absorpcji nie jest rażąco niewspółmierna.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok na podstawie art. 437 § 1 kpk.

Uwzględniając sytuację materialną oskarżonego Sąd Okręgowy zwolnił go od ponoszenia kosztów sądowych za II instancję na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 634 kpk.

SSO Marcin Chałoński SSO B. Kuczyńska SSO Adam Kabziński